

z podmínek parcellačního povolení, jsou povahy reálné, neplyne z toho, že i ten, kdo má z kupní smlouvy nárok na vydání parcelovaného pozemku, má již z titulu tohoto svého nároku vedle vlastníka nebo dokonce místo něho postavení strany.

Nález ze dne 3. listopadu 1937 č. 3946/35-4.

Z platného právního řádu nelze dovoditi povinnost ukládající správním úřadům, aby z moci úřední pod sankcí zmatečnosti zkoumaly ve všech případech, zda osoby, jež se na ně obrátily písemným podáním, na jehož základě mají úřady zahájití řízení nebo vydati rozhodnutí, fakticky resp. právně existují, nebo zda osoba, jež jménem právnické osoby takové podání podepsala, fakticky existuje a jest k zastupování právnické osoby legitimována.

Stěžovatelka, již byla uložena náhrada nákladů řízení o žalobě o výmaz známky, namítala ve stížnosti, že žalující firma — odpůrkyně stěžovatelky — stejně jako osoba plnou moc práv. zástupce za firmu podepsavší v době podání žaloby neexistovaly, a dovozovala zmatečnost řízení u ministerstva obchodu z důvodu, že ministerstvo obchodu z úřední moci tyto okolnosti nezjistilo. Ve správním řízení se takto nebránila. Důvodnost obrany stěžovatelčiny závisí na zodpovědění otázky, zda existuje nějaký předpis, který pod sankcí zmatečnosti ukládá správním úřadům vůbec neb aspoň ministerstvu obchodu při rozhodování o žalobách na výmaz ochranné známky, aby ve všech případech z moci úřední zkoumaly, zda osoby — ať fyzické či právnické — jež se na ně obrátily nějakým písemným podáním, na jehož základě tyto úřady mají zahájití řízení nebo vydati rozhodnutí, fakticky resp. právně existují, a stejně, zda fyzická osoba, která takovéto podání podepsala jménem osoby právnické, fakticky existuje a je k zastupování této právnické osoby legitimována.

Stěžovatelka se žádného takového předpisu nedovolává a n. s. s. také neshledal, že by se povinnost takto vymezená z platného právního řádu dala dovoditi.

Pokud jde o úřady správní vůbec, mohly by přijíti v úvahu pouze předpisy vlád. nař. č. 8/28 Sb., jež sice podle úkolu vytčného jemu v čl. 10 org. zák. č. 125/27 Sb. i podle svého vlastního znění upravuje pouze řízení ve věcech náležejících do působnosti úřadů politických a nemá tedy přímou platnost pro řízení ve věcech jiných, přece však vzhledem k tomu, že pro řízení před úřady politickými kompilovalo veškeré t. zv. všeobecné zásady řízení správního, skýtá dosti spolehlivý obraz o tom, co na poli těchto všeobecných zásad až do té doby platilo. Podle § 19 tohoto nařízení mohou býti podání k těmto úřadům učiněna písemně, ba i telegraficky a má z nich býti zřejmo, kdo je činí, případně kdo vystupuje jako zástupce nebo zmocněnec. Písemná podání musí býti podatelem nebo zmocněncem vykázaným plnou mocí podepsána. Podle § 17 mohou se strany dáti zastupovati zmocněnci, kteří se mají vykázati písemnou nebo ústní plnou mocí. Nikde tu

není stanoveno, že v případech, kde je podání učiněno písemně, je úřad za všech okolností povinen zkoumati, zda podepsaný podatel nebo zmocněnec skutečně existuje. Nic takového nelze dovoditi ani z ustanovení § 14, odst. 2, neboť příkaz, že úřad má zkoumati legitimaci strany z úřední moci, má zde jen ten význam, že úřad má si vyšetřiti otázku, zda osoba, která se na něj obrací, má v dotčeném řízení postavení procesní strany. Předpis § 17, odst. 2, že úřad má zkoumati plnou moc z moci úřední, může se pak u písemných plných mocí vztahovati jen na jejich stránku formální. Naproti tomu je z ustanovení § 14, odst. 2 a § 17, odst. 2 patrné, že úřad je povinen způsobilost k právům a k právním jednáním jakož i obsah a rozsah oprávnění zastupovati, přezkoumávati a tedy nespokojiti se s podpisem podání resp. plné moci jen tenkrát, vzejdou-li o tom pochybnosti.

Je tedy zřejmo, že vlád. nař. č. 8/28 Sb. ani úřadům politickým neukládá povinnost, aby z moci úřední za všech okolností písemná podání u nich učiněná přezkoumávaly v tom rozsahu, jak se toho stěžovatelka domáhá, tím méně lze ovšem z něho vyčísti, že by jim povinnost takovou ukládalo pod sankcí zmatečnosti. I kdyby tedy cit. vl. nařízení platilo také pro řízení o žalobách na neplatnost zápisu ochranných známek — kteroužto otázku soud v daném případě neřešil — nedalo by se z něho pro stanovisko stížnosti nic vytěžiti, a nelze v něm zejména nalézti opory ani pro názor, že by pro správní úřady vůbec povinnost takto vymezená vyplývala z t. zv. všeobecných zásad řízení správního.

Nález ze dne 5. listopadu 1937 č. 15.111/37.

Před vydáním příkazu k plnění podle § 96 správ. řádu č. 8/1928 Sb. a rozhodnutím o případných námitkách proti němu není vlastní exekuce pro peněžní plnění vůbec přípustná.

Podle § 96, odst. 1 vlád. nař. č. 8/1928 Sb. (správní řád) »než se zavede vlastní exekuční řízení, jest vždy vydati a do vlastních rukou povinné strany doručiti příkaz k plnění. Není-li tento příkaz pojat již do rozhodnutí, buďtež v něm uvedeny:

1. data rozhodnutí, jímž plnění bylo uloženo,
2. druh a výše plnění,
3. lhůta, do níž má býti plněno,

4. následky, jež neplnění má v zápětí.« Podle odst. 2 téhož paragrafu »nebylo-li příkazu ve stanovené lhůtě buď zcela nebo zčásti vyhověno, vymůže úřad, neshledá-li snad podané námitky odůvodněnými, z úřední moci splnění politickou exekucí«.

Podle toho musí exekuční úřad vydati a straně doručiti vždy příkaz k plnění — není-li příkaz pojat již do rozhodnutí tvořícího exekuční titul — který má obsahovati data v § 96, odst. 1 pod č. 1. až 4. uvedená. Teprve když povinná strana tomuto příkazu k plnění ve lhůtě v něm uvedeně nevyhoví a když úřad shledá bezdůvodnými námitky, které snad strana v tomto stadiu řízení vznesla proti příkazu k plnění, může exekuční úřad přikročiti